

Arrest

**nr. 311 341 van 13 augustus 2024
in de zaak RvV X**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2024 heeft ingediend.

Gezien het verzoekschrift dat X op 12 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 2 juni 2024, ter kennis gebracht op 2 juni 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2024 heeft verzoeker zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost BRUNAT te Zaventem komende van een vlucht uit Amman.

Op 2 juni 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De beslissing tot teruggrijping luidt als volgt:

“Op 2/06/2024 om 15:42 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR Luchthaven Zaventem werd door ondergetekende, G.P.

de heer / mevrouw :

naam A. K. voornaam N.

geboren op [...]. te B. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Afghanistan

(...)

houder van het visum nr. [...]

afkomstig uit Jeddah via Amman met [...],

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

x(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig grensoverschrijdend reisdocument

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfsdocument

(...)”.

Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Op 2 juni 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 augustus 2024 bevestigde de Raad, in beroep, bij arrest nummer 310 915 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal op 12 juli 2024.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder meent dat de uitvoering van de bestreden beslissing altijd imminent was.

Het loutere feit dat een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, leidt geenszins tot de conclusie dat bij afwijzing van het verzoek door de Raad de uitvoering van de bestreden beslissing imminent wordt.

2.2. In het verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring, ingediend tegen de beslissing tot teruggrijping, zet verzoeker uiteen als volgt:

“De vordering tot schorsing van de bestreden beslissing die weliswaar automatisch volgt uit de schorsende werking van de asielprocedure ten gronde (artt. 49/3/1 en 52/3, § 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980) blijft niettemin vereist wil verzoekende partij haar rechten kunnen behouden die haar worden toegekend om in bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 74/17, § 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 de voorlopige maatregelen in de zin van de artikelen 39/82 iuncto 39/84 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 te kunnen vragen, zoniet verliest zij dit rechtsmiddel onherroepelijk.”

2.3. Beoordeling

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

De vordering tot schorsing is ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. De vordering tot schorsing is derhalve nog hangende en dus kon bij een afzonderlijk verzoekschrift zoals *in casu* een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

Er is ook voldaan aan de voorwaarde van een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zoals verzoeker terecht uitlegt, imminent geworden, gezien het gestelde in de artikelen 49/3/1, 52/3, § 3 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat verzoeker is vastgehouden en het feit dat het verzoek om internationale bescherming bij definitieve beslissing werd afgewezen door het bovenvermeld arrest van de Raad van 6 augustus 2024.

Onderhavige vordering waarbij bij wege van voorlopige maatregel gevraagd wordt om de vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, werd ingesteld binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn.

Het afzonderlijk verzoekschrift waarbij voorlopige maatregelen werden gevorderd, voldoet procedureel aan de in artikel 44 PR RvV voorziene voorwaarden.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Betreffende de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

- Verzoeker heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet);
- De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

3.2. Over de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker ontwikkelt een middel als volgt:

“7.2.1 Refoulement direct vers la Amman : Absence d’examen du risque réel de subir des atteintes graves au sens de l’article 3 de la CEDH

Tel qu’il ressort de la note détaillant les circonstances d’arrivée du requérant (pièce 4), ce dernier est arrivé dans le Royaume en provenance de Amman.

Il ressort de la signification de départ transmise au requérant (pièce 3) qu’il sera renvoyé à Amman et non vers son pays d’origine, à savoir l’Afghanistan.

Il en est dès lors déduit qu’une application de l’article 74/4, §1er du 15 décembre 1980 a été faite :

« Le transporteur public ou privé qui a amené dans le Royaume un passager dépourvu des documents requis par l'article 2 ou se trouvant dans un des autres cas visés à l'article 3, doit le transporter ou le faire transporter sans délai dans le pays d'où il vient ou dans tout autre pays où il peut être admis ».

En ce sens, la question de savoir si le requérant risque de subir les traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en étant renvoyé à Amman se pose dès lors. En effet, puisque selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme :

« l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161, Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125, H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III, Jabari, précité, § 38, Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007, Saadi, précité, § 152). »

Il se dégage néanmoins de la décision attaquée qu'aucune analyse relativement aux conditions dans lesquels le requérant se trouvera à Amman n'ait été faite.

Or, en arrivant en Amman, il appert de divers rapports et de sources internationales que le requérant fera l'objet de traitements inhumains ou dégradants en sa qualité de personne irrégulière.

7.2.1.1. Risque de détention

Il ressort des notes de l'entretien personnel concernant les conditions d'arrivée du requérant sur le territoire belge (pièce 4) que ce dernier a utilisé un faux document pour quitter le territoire d'Amman.

Le requérant a indiqué qu'un passeur avait facilité son voyage de l'Afghanistan vers la Belgique. Plus précisément, il lui a été demandé de reconnaître une personne portant un papillon blanc, qui a pris ses empreintes digitales à Shiraz. Trois ou quatre mois plus tard, cette personne lui a remis un document (passeport). Elle l'a ensuite guidé pour le reste du voyage, en s'assurant qu'il soit le dernier à débarquer de l'avion afin d'éviter d'être détecté et identifié par les autorités. (NEP p.4-5)

Le requérant n'était pas en possession de documents d'identité originaux pendant son voyage. Il a précisé que le passeur lui avait fourni un passeport, qui n'était pas authentique, mais qui avait été créé par le passeur pour faciliter le voyage. (NEP p.4-5)

Il est clair que le requérant ne possédait pas de visa Schengen authentique et qu'il a utilisé de faux documents pour quitter Amman et venir en Belgique. En effet, il est impossible de voyager d'Amman à la Belgique sans visa Schengen.

Cette situation est confirmée par la décision de détention datée du 2 juin 2024, dans laquelle il est explicitement indiqué que « L'intéressé ne peut présenter aucun document de voyage national valable. L'intéressé s'est vu notifier une décision de refus d'entrée (annexe 11 - refoulement) le 02.06.2024 car il n'était pas en possession d'un document de voyage valable ni d'un visa valable pour pénétrer sur le territoire » (pièce 5)

Les détails des documents utilisés lors de l'embarquement à Amman (info de Royal Jordanian) est comme suite (pièce 6) : [afbeelding]

Selon les informations obtenues auprès de la Royal Jordanian concernant les documents utilisés lors de l'embarquement à Amman, il est confirmé que le requérant a présenté un faux titre de séjour espagnol pour pouvoir monter à bord du vol à destination de la Belgique. Cette preuve visuelle, présentée dans l'image ci-après, montre clairement les détails du faux document utilisé, ce qui corrobore les affirmations selon lesquelles le requérant n'était pas en possession de documents authentiques pour ce voyage.

Le requérant a donc utilisé un faux titre de séjour espagnol pour embarquer sur le vol d'Amman à destination de la Belgique. La partie adverse était informée de cette situation avant de prendre la décision de refoulement, mais elle n'a procédé à aucune analyse concernant le risque de traitement inhumain et dégradant, comme l'exige la jurisprudence de la CEDH en ce qui concerne les risques contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

À ce titre, le Code pénal de Jordanie interdit et sanctionne par une peine d'emprisonnement ce type d'agissement. En effet, l'article 269 du Code pénal⁶ stipulent comme suit :

« Impersonation

Article (269)

Whoever submitted, before a public authority, a false identity in order to benefit him / herself or another person or in order to harm another person, he / she shall be punished by imprisonment from one month to one year. (Nous soulignons) (Traduction Libre : Usurpation d'identité

Article (269)

Quiconque présente, devant une autorité publique, une fausse identité dans le but de bénéficier à lui-même ou à une autre personne ou dans le but de nuire à une autre personne, sera puni d'un emprisonnement d'un mois à un an. »

Le requérant ayant utilisé des documents falsifiés ou modifié les informations sur un carte de séjour espagnole, il existe un risque réel qu'il soit détenu en vertu des dispositions du Code pénal de Jordanie qui répriment sévèrement la falsification de documents officiels, comme stipulé dans l'article 269.

De même, le requérant est en outre en risque d'être détenu au motif qu'il sera dans une situation irrégulière en Jordanie. L'article 5 de la loi de 1973 sur la résidence criminalise explicitement l'entrée irrégulière en Jordanie par des points d'entrée non autorisés. Les personnes reconnues comme étant entrées de manière irrégulière peuvent donc être sanctionnées par une expulsion. L'article 31 stipule que toute personne qui entre dans le royaume en violation de l'article 4 (obligation pour tous les étrangers d'être en possession d'un passeport ou d'un document de voyage valide et d'un visa) ou de l'article 5 (obligation pour tous les étrangers d'entrer et de sortir par des ports d'entrée/sortie reconnus, que ce soit par voie terrestre, maritime ou aérienne) sera arrêtée et pourra être passible d'une peine d'emprisonnement d'un à six mois, ou d'une amende de 10 à 50 JOD - ou des deux peines à la fois.

Le requérant sera ainsi mis dans un centre de détention ou en prison.

En l'absence de dispositions légales spécifiques détaillant les formes administratives de détention des immigrants, la durée de la détention pour violation des lois sur l'immigration en Jordanie est liée aux sanctions pénales. Une personne qui entre en Jordanie sans autorisation est passible d'une peine d'emprisonnement d'un à six mois.

Dans la pratique, la durée de la détention varie considérablement, allant de quelques heures à plusieurs mois, selon les cas. Les raisons pour lesquelles la détention peut être prolongée sont les suivantes : si un passeport ou des documents d'identité manquent et doivent être réémis, s'il n'y a pas d'argent pour un billet de retour, ou si les frais de dépassement de séjour sont élevés et ne sont pas annulés.⁸

7.2.1.2. Les conditions de détention inhumaines et dégradantes des centres de rapatriement et pénitencier à Amman

a) Conditions de détention dans les centres de détention

Selon le rapport de U.S. department of state, 2023 Country Reports on Human Rights Practices : Jordan il est stipulé comme suite :

« The constitution prohibited torture, including psychological harm amounting to torture, by public officials, and the penal code provided penalties up to three years' imprisonment for its use, with a penalty of up to 15 years if serious injury occurs. There were credible reports by international and local NGOs that government officials employed torture and other mistreatment in police and security service detention centers.

(...)

Conditions in the country's 17 prisons varied. Some facilities had poor conditions like overcrowding and limited healthcare while newer prisons met international standards. Authorities held foreigners without legal employment or residency permits in the same facilities as citizens.

Abusive Physical Conditions : International NGOs and legal aid organizations identified problems including overcrowding, limited health care, inadequate legal assistance for inmates, and limited social care for inmates and their families.

The PSD had responsibility for managing detention facilities and the mandate to promote compliance with detention policies and used electronic records to log every case and detainee in all detention centers.

Officials reported overcrowding at some prisons, especially those in and around Amman. According to the Ministry of Interior, 10,768 inmates were released in the year ending September 30 to ease overcrowding. Across the country, prisons remained at approximately 170 percent capacity as of September.

According to the PSD, authorities designated some facilities to hold only pretrial detainees. The General Intelligence Directorate (GID) held some persons detained on national security charges in a separate detention facility. Detainees in several detention facilities complained of solitary confinement, isolation, and prolonged pretrial detentions. Local NGOs received reports of torture and other mistreatment and abuse in government detention facilities.

Although basic medical care was available in all correctional facilities, medical staff complained of a lack of adequate medical equipment, supplies, and staff throughout the correctional system. » (Traduction Libre : La constitution interdisait la torture, y compris les dommages psychologiques équivalant à la torture, par des agents publics, et le code pénal prévoyait des peines allant jusqu'à trois ans d'emprisonnement pour son usage, avec une peine pouvant aller jusqu'à 15 ans en cas de blessure grave. Il y avait des rapports crédibles d'ONG internationales et locales selon lesquels des fonctionnaires du gouvernement employaient la torture et d'autres mauvais traitements dans les centres de détention de la police et des services de sécurité.

(...)

Les conditions dans les 17 prisons du pays variaient. Certaines installations avaient de mauvaises conditions comme la surpopulation et des soins de santé limités, tandis que les prisons plus récentes respectaient les normes internationales. Les autorités détenaient les étrangers sans emploi légal ou permis de résidence dans les mêmes installations que les citoyens.

Conditions physiques abusives : Les ONG internationales et les organisations d'aide juridique ont identifié des problèmes tels que la surpopulation, des soins de santé limités, une assistance juridique inadéquate pour les détenus et un soutien social limité pour les détenus et leurs familles.

La PSD était responsable de la gestion des installations de détention et avait le mandat de promouvoir la conformité aux politiques de détention et utilisait des dossiers électroniques pour enregistrer chaque cas et détenu dans tous les centres de détention.

Les responsables ont signalé une surpopulation dans certaines prisons, en particulier celles situées à Amman et autour de cette ville. Selon le ministère de l'Intérieur, 10 768 détenus ont été libérés au cours de l'année se terminant le 30 septembre pour réduire la surpopulation. À travers le pays, les prisons restaient à environ 170 pour cent de leur capacité en septembre.

Selon la PSD, les autorités avaient désigné certaines installations pour ne détenir que les prévenus. La Direction générale du renseignement (GID) détenait certaines personnes arrêtées pour des accusations de sécurité nationale dans une installation de détention distincte. Les détenus de plusieurs installations de détention se sont plaints de l'isolement cellulaire, de l'isolement et des détentions provisoires prolongées. Les ONG locales ont reçu des rapports de torture et d'autres mauvais traitements et abus dans les installations de détention gouvernementales.

Bien que des soins médicaux de base soient disponibles dans tous les établissements correctionnels, le personnel médical se plaignait du manque de matériel médical adéquat, de fournitures et de personnel dans l'ensemble du système correctionnel.)

Les conditions de détention varient dans les prisons du pays. Certaines souffrent de surpopulation et de soins de santé limités, tandis que les plus récentes respectent les normes internationales. Les étrangers sans permis de résidence sont détenus avec les citoyens.

Les ONG signalent des problèmes de surpopulation, de soins de santé insuffisants et de soutien social limité. La PSD, qui gère les centres de détention, utilise des dossiers électroniques pour chaque détenu.

La surpopulation est grave, notamment à Amman, malgré la libération de 10 768 détenus en un an. Les prisons restent à 170 % de leur capacité. Certaines installations sont réservées aux prévenus, et le GID détient des accusés de crimes contre la sécurité nationale séparément. Les détenus se plaignent souvent de l'isolement et des détentions prolongées, et des rapports de torture sont fréquents.

Les soins médicaux de base sont disponibles, mais le personnel médical manque de matériel et de fournitures adéquates.

Ces conditions violent non seulement les droits humains fondamentaux mais échouent également à respecter les normes internationales pour le traitement des personnes détenues et sont partants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Il est bien établi dans la jurisprudence que l'obligation des États de ne pas exposer une personne à un risque de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH est absolue. Lorsqu'il existe des preuves convaincantes et tangibles indiquant qu'une personne risque d'être soumise à des traitements inhumains ou dégradants dans le pays de destination, l'État contractant ne peut pas procéder à l'expulsion sans violer ses obligations en vertu de la Convention.

Dans le cas présent, le recours par le requérant à un faux titre de séjour pour embarquer vers la Belgique suggère fortement qu'il pourrait être confronté à des dangers sérieux s'il était renvoyé à Amman. Cette situation soulève des interrogations légitimes concernant sa sécurité et les conditions qui l'attendent dans ce pays. Si le requérant venait à être exposé à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants, la responsabilité de l'État ayant ordonné son expulsion serait directement engagée en vertu de l'article 3 de la CEDH.

Dans ce contexte, le requérant allègue un grief tiré de l'article 3 de la CEDH qui atteint le seuil minimum de gravité. En effet, puisque la situation à laquelle le requérant fera face à Amman sera de nature à entraîner un « traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité » et qu'elle suscitera chez lui « des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir ».

En planifiant le renvoi du requérant vers Amman, la partie adverse l'expose à un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH, enfreignant ainsi les obligations matérielles de cet article. De plus, la décision de refoulement a été prise sans considérer les risques de traitements inhumains ou dégradants, voire d'actes de torture, que pourrait subir le requérant en cas de renvoi à Amman. Cette omission constitue une violation de l'article 3 de la CEDH dans son volet procédural.

Par conséquent, avant de prendre toute décision de renvoi, il est impératif que les autorités procèdent à une évaluation complète et rigoureuse des risques encourus par le requérant. Cette évaluation doit inclure toutes les informations disponibles, y compris les circonstances entourant l'utilisation de faux documents, et se conformer strictement aux standards établis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme. Ignorer ces obligations pourrait entraîner des conséquences graves pour le requérant."

3.2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.2.3. Bespreking

De Raad treedt het standpunt van verweerder zoals opgenomen in de nota met opmerkingen bij en herneemt dit als volgt:

"Verweerder stelt vast dat in het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen een nieuw middel wordt toegevoegd.

Het loutere feit dat in het verzoekschrift tot schorsing en annulatie van 12.06.2024 in de procedure met rolnummer 317.967 een schending van artikel 3 EVRM werd opgeworpen doet hieraan geen afbreuk.

Immers blijkt uit eenvoudige lezing van het verzoekschrift tot schorsing en annulatie van 12.06.2024 dat verzoekende partij louter verwees naar de situatie in het land van herkomst, zijnde Afghanistan.

Terwijl duidelijk is gebleken uit het persoonlijk onderhoud, uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 16.07.2024 én uit het arrest van 06.08.2024 van Uw Raad, dat verzoekende partij enkel verklaarde niet te kunnen terugkeren naar het land van herkomst, zijnde Afghanistan.

In huidig verzoekschrift tot het bekomen van voorlopige maatregelen ontwikkelt verzoekende partij een compleet nieuw middel nu zij zich enkel beperkt tot een uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM met betrekking tot Amman (Jordanië).

Verweerder laat gelden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Zie ook:

“De Raad heeft in het kader van de onderhavig vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per aangetekend schrijven van 20 februari 2015.” (R.v.V. nr. 152.787 dd. 17.09.2015)

En ook:

“Met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verzoeker zodoende een nieuw middel tracht toe te voegen aan het enig middel zoals uiteengezet in het aanvankelijke verzoekschrift tot schorsing. Daarmee breidt hij aldus de vordering tot schorsing [...] op substantiële wijze uit.

De handelwijze van de verzoeker lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoeker, gebruikt makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: “De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen”.

De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift [...].

Het “nieuw middel” is onontvankelijk.” (R.v.V. nr. 154 .875 van 21 oktober 2015)

Verzoekende partij kan dus niet op ontvankelijke wijze voor de eerste maal in het verzoekschrift tot het bekomen van voorlopige maatregelen enkel een uiteenzetting geven omtrent een terugkeer naar Amman (Jordanië), terwijl zij in de procedure tot schorsing en annulatie enkel verwees naar haar asielrelaas, hetgeen op zijn beurt enkel een bespreking is van de situatie in Afghanistan.

Bovendien bleef verzoekende partij in het verzoekschrift van 12.06.2024 compleet in gebreke om op concrete wijze de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM uit te werken.

Het is dan ook in ondergeschikte orde dat verweerder zal repliceren op de huidige aangevoerde schending van artikel 3 EVRM m.b.t. een terugkeer naar Amman (Jordanië).

Uit de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder het verslag van de grenspolitie, blijkt dat verzoekende partij op 09.02.2024 door de met grenscontrole belaste autoriteiten werd opgehouden aan de grenscontrole.

Verzoekende partij bleek niet in het bezit van een geldig reisdocument noch van een geldig visum voor binnenkomst.

Verzoekende partij betwist de door de grenscontroleambtenaar gedane vaststellingen niet.

Verweerder laat gelden dat art. 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

Er dient dan ook te worden besloten dat de met grenscontrole belaste overheid terecht besloten heeft dat verzoekende partij in toepassing van art. 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet diende te worden teruggedreven (bijlage 11).

Verweerder laat gelden dat inmiddels het verzoek om internationale bescherming definitief negatief is afgesloten met het arrest van Uw Raad van 06.08.2024.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan

van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij meent dat zij bij een terugdrijving naar Amman zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke behandeling doordat zij aldaar zal worden opgesloten en dat de omstandigheden er in detentie onmenselijk zijn.

Vooreerst merkt verweerder op dat het betoog van verzoekende partij gestoeld is op de hypothese dat zij in Amman hoe dan ook zal worden opgesloten. Dit terwijl hoe dan ook niet wordt aangetoond dat de omstandigheden van detentie in Amman de grens van artikel 3 EVRM overschrijden (zie infra).

Verweerder benadrukt aldus dat het betoog van verzoekende partij uitgaat van een zuiver hypothetische toestand.

Daarnaast gaat verzoekende partij er compleet aan voorbij dat Jordanië louter het transitland betreft.

Terwijl uit stuk 6 van verzoeker blijkt dat hij beschikt over een Afghaans paspoort, doch dat uit het asiëldossier van verzoeker blijkt dat hij dit niet kenbaar wenste te maken en sterker nog, loog over de plaats waar zijn paspoort zich bevindt.

Hoe dan ook laat verweerder gelden dat verzoeker zich bezwaarlijk kan beroepen op eigen frauduleus handelen teneinde een verblijf in België te bekomen.

Daar waar verzoekende partij ten slotte nog verwijst naar een rapport omtrent “detention centers”, laat verweerder gelden dat, nog afgezien van de hypothetische toestand dat verzoeker überhaupt in detentie zou worden geplaatst, niet wordt bewezen dat de detentieomstandigheden in Amman zonder meer als onmenselijk kunnen worden bestempeld.

Verweerder laat gelden dat Uw Raad in een zeer recent arrest op zeer gelijkaardige wijze en in zeer gelijkaardige omstandigheden als volgt oordeelde:

“Waar verzoeker in de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dit middel uitbreidt en ingaat op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in Jordanië, het transitland via waar” hij gereisd ts, komende van Saoedi-Arabië naar België en naar waar hij, op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, zal worden teruggedreven, ontwikkelt hij hypothese op hypothese zonder veel grondslag waarin de Raad niet kan meegaan.

Vooreerst maakt verzoeker het niet aannemelijk dat de betrokken vervoersmaatschappij hem op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet enkel zou terugbrengen naar Jordanië. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt immers: ‘De openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, moet hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt.’”

Ook zijn hypothetische beweringen inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens het gebruik van een valse identiteit (artikel 269 van het Jordaanse Strafwetboek) of wegens illegaal verblijf en illegale binnenkomst in Jordanië via niet-toegelaten toegangspunten (artikelen 4 en 5 van de wet van 1973 inzake verblijf) missen juridische en feitelijke grondslag.

Wat betreft zijn hypothetische bewering inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens het gebruik van een valse identiteit, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij het inschepen in Amman in het bezit was van een origineel Afghaans internationaal paspoort (geldig tot 6 november 2028) en een Spaanse verblijfskaart die vals was. Bij aankomst in België beschikte verzoeker niet meer over deze documenten en werd hij bij de grenscontrole weerhouden omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten kon voorleggen. Los van de vraag of de betrokken Jordaanse strafbepaling op verzoeker van toepassing is, maakt hij het ook niet aannemelijk dat hij voor de Jordaanse autoriteiten een valse identiteit heeft gebruikt en hierdoor zou kunnen worden opgesloten in Jordanië.

Wat betreft zijn hypothetische bewering inzake een potentiële detentie in Jordanië wegens een illegale binnenkomst en illegaal verblijf in Jordanië ziet de Raad niet in waarom verzoeker het grondgebied van Jordanië zou willen of moeten betreden vermits dit een transitbestemming is. Verzoeker maakt het geenszins aannemelijk dat hij zal worden opgesloten in Jordanië en nog minder dat dit zal gebeuren in mensonterende of vernederende omstandigheden.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij een schending van artikel 3 van het EVRM koppelt aan detentie-omstandigheden in Jordanië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/17, 51 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. (R.v.V. nr. 310.503 van 25 juli 2024) (eigen markering)

Een blote, hypothetische, bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM. zou geschonden zijn.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

E. COCHEZ	S. VAN CAMP
-----------	-------------